

ISSN 1814-5051

яблунька

Пізнавально-ігрове видання для дітей

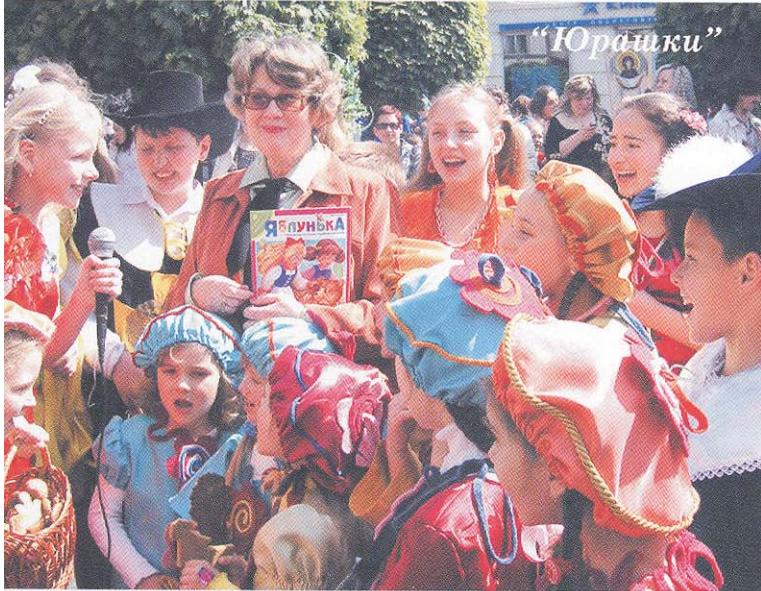
100
подарунків
для наших
читачів!

№ 3 • травень-червень • 2009

Свято у місті Лева

“Форум видавців” — дітям. 7—9 травня у Львові відбувається II книжковий ярмарок. Львову — 753 роки! 9—10 травня у Львові святкували День міста, а також відзначали День матері.

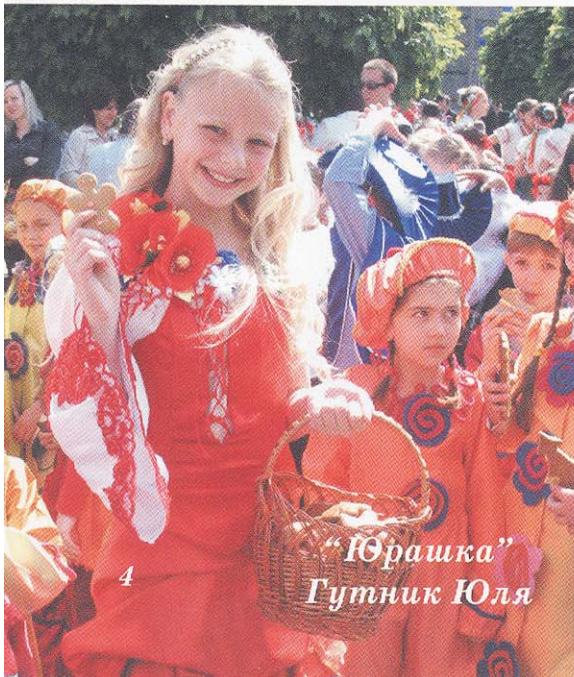

Синє небо, яскраве сонце, буйнія зелені та квітуючих каштанів — так сивочолий Львів святкував своє 753-річчя.

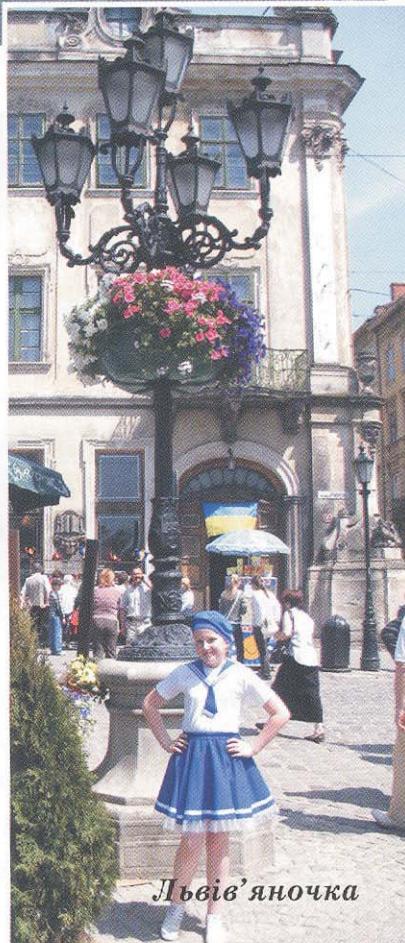
З самого ранку вулиці міста сповнювалася музика, веселий гомін і тисячі усмішок львів'ян та гостей міста.

Традиційний святковий парад відкрив засновник міста Данило Галицький та веселе Левеняtko — символ міста Львова.

Урочистим марш-парадом пройшли яскраво вбрані дитячі мистецькі колективи, юні спортсмени — вихованці дитячих спортивних шкіл і клубів, читачі дитячих бібліотек у карнавальних костюмах героїв улюблених казок. Серед них ми зустріли дитячий телевізійний театр “Юрашки”

"Яблунька" у колі друзів

при Львівській державній телекомпанії, Народний ансамбль танцю "Серпанок", Зразковий театр пісні і танцю "Горличка" Львівського Будинку вчених, Дитячий театр танцю "Левеня" при Львівському будинку офіцерів та багато інших. Завершила парад колона ретро-автомобілів і запальна молодь — байкери-мотоциклісти.

Ось лише неповний перелік святкових заходів для дітей: Міжнародний дитячий фестиваль "У колі друзів", спортивні конкурси та змагання на роликах, велосипедах, ігри з м'ячем, стрибки на батутах, весела добробчинна лотерея.

Пройшов конкурс дитячого малюнку на асфальті, виставка-ярмарок дитячих робіт, великі концерти дитячих колективів. На стародавній площі Ринок вирувало "Містечко майстрів", де всі охочі долучалися до народних ремесел.

Редактори журналу "Яблунька" із великим задоволенням взяли участь у цих святкових заходах.

Фоторепортаж
Т. Колодницької,
Н. Грехової,
Т. Лазебник
Львів—Київ

АБВШІЮ

Незнайко вчиться читати

Ігор Чосов

В одному казковому місті жили коротульки. Коротульками вони називалися тому, що були заввишки з невеликий огірок.

Хлопчики-коротульки звалися малюками, і були ще дівчата-малятка.

В одному будиночку на вулиці Дзвіночків жили шістнадцять малюків-коротульок. Головним серед них був малюк на ім'я Знайко. Його так називали за те, що він дуже багато знов.

У цьому будиночку жив відомий лікар Пігулкін, який лікував коротульок від усіх хвороб. Жив тут також славетний механік Гвинтик із своїм помічником Шпунтиком. Жив також малюк Сиропчик, який полюбляв газовану воду з сиропом і товстенький коротулька Пончик.

А ще жив у цьому будиночку мисливець Кулька. У нього була маленька собачка Булька і рушниця, що стріляла гумовими кульками.

Жив тут художник Тюбик, поет Квітка, музика Гусля, Поспішайко, Бурчун, Мовчун та інші малюки.

Але найвідомішим серед них був малюк на ім'я Незнайко. Його назвали Незнайком за те, що він майже нічого не знов.

Одного дня Незнайко вирішив, що йому вже потрібно навчитися читати. Він прийшов до Знайка і сказав:

— Ти, Знайко, розумник, все вмієш і знаєш. Навчи мене читати!

— Давай, спробуємо. Ти окремі літери знаєш?

— Егеж, — відповів Незнайко. — Окремі знаю, а всі разом — ні.

— Тоді вибирай собі будь-яку цікаву книжку і вчись!

Незнайко із сумом подивився на сотні книжок, які лежали повсюди в кімнаті і сказав.

— Ні, це важкувато. Ти, Знайко, мабуть не хочеш вчить мене, як слід. Піду я краще до Квітки. Він літератор. Ось і навчить мене.

— Ой ти, ледащо, — зітхнув Знайко.

— Йди, йди собі.

Незнайко пішов до Квітки. З його вікна линули римовані слова:

— Куля-гуля, пташка-комашка, сонце-віконце.

— Хороший у нас поет Квітка, —

подумав Незнайко. — Мабуть він зараз вірш складає".

— Гей, Квітко! Це я — Незнайко! — загукав він.

— Вітаю, чого тобі? — неприязно відгукнувся поет.

— Квітко, ти — визначний поет! — почав підлещуватись Незнайко. — Навчи мене читати!

— Тебе? Навчити читати?! — з жахом перепитав Квітка. Він згадав, як Незнайко колись вже хотів бути поетом. — Ні, Незнайко, вибач. Часу в мене немає. Я вірш складаю. Отже йди собі, любий друже, до когось іншого.

— Зрозумів, — буркнув Незнайко і подумав: "А щоб ти вдавився своїми римами. А я піду до Тюбика. Він — особа тонка, творча: і не відмовить..."

— Гей, Тюбiku! Можна увійти?

— Радий тебе бачити, — відізвався художник. — Заходь!

"От що значить справжній митець! Культурний коротулька", — подумав Незнайко і сказав:

— Слухай, Тюбiku! Я до тебе у справі!

— У справі? — запитав Тюбик, а сам подумав: "Цього мені лише не вистачало!".

— У мене, Незнайко, термінове замовлення: малюю пейзаж з краєвидом на Огіркову річку.

— "Он як!" — обурився Незнайко. Зовсім наш Тюбик запишався. Лише на замовлення малює. Другові навіть хвилинку приділити не хоче. А щоб ти увесь фарбами перемазався!". Ось так подумав Незнайко, але змовчав.

Тюбик, мабуть відчув невдоволення Незнайка і сказав:

— Ну добре. Заходь. Яка у тебе до мене справа?

Незнайко заспокоївся і пояснив:

— Я, Тюбiku, читаю дуже погано. А ти коротулька творчий. Вигадай спосіб, як швидше навчитися.

Тюбикові дуже сподобався вислів "коротулька творчий" і він згодився.

— Ти, Незнайко, вірно зробив, що

прийшов до мене. Адже я не лише малюю, а ще думаю! І знаєш, що я надумав? Усі слова треба вчити з малюнками.

Він намалював жовте сонце з промінцями і підписав: "сонце".

— Читай, Незнайко!

— А чого тут читати, — здивувався Незнайко, — Сонце — воно і є сонце.

— Вірно, — зрадів Тюбик. Намалював хатинку, а знизу підписав: "Будинок".

— Дім, — сказав Незнайко.

— Ні, — спохмурнів Тюбик.

— Не "дім", а "будинок"!

Ти зрозумів, Незнайко?

— Зрозумів, — зітхнув Незнайко.

Тюбик намалював собаку і підписав знизу: "Булька".

— Собака, — сказав Незнайко.

— Ні, Незнайко, якийсь ти тупуватий. Не собака, а Булька.

— Я тупуватий?! — обурився Незнайко. — Це твоє навчання таке. Малюєш одне, а пишеш зовсім інше — як тут навчишся? Піду я до іншого місця навчатися! — образився Незнайко і повернувся до Знайка.

— Слухай, Знайко! — сказав він. — Здається, твій спосіб навчання найкращий. Я хочу вчитись по-твоєму.

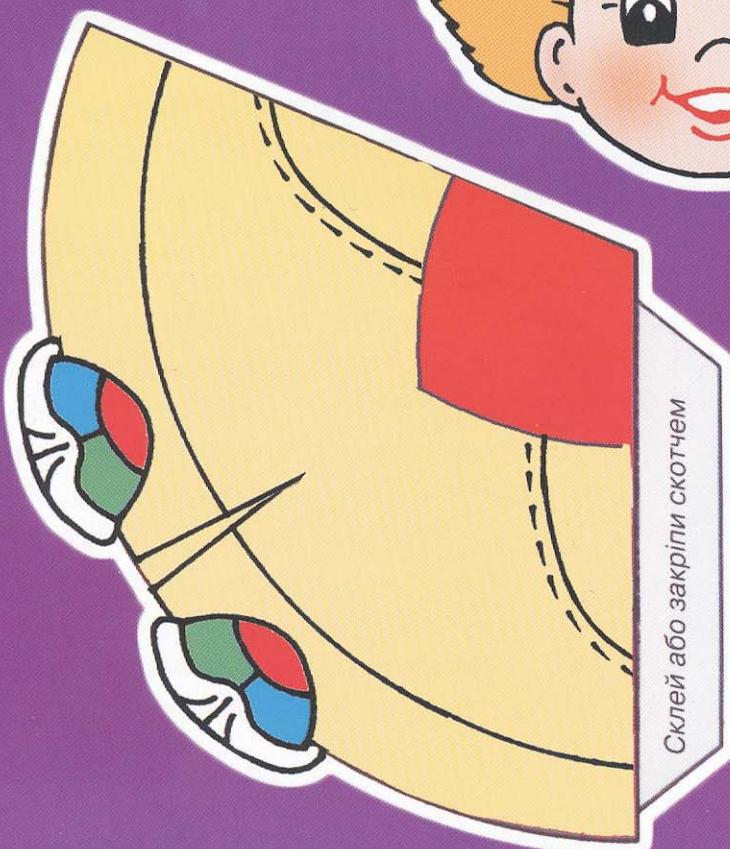
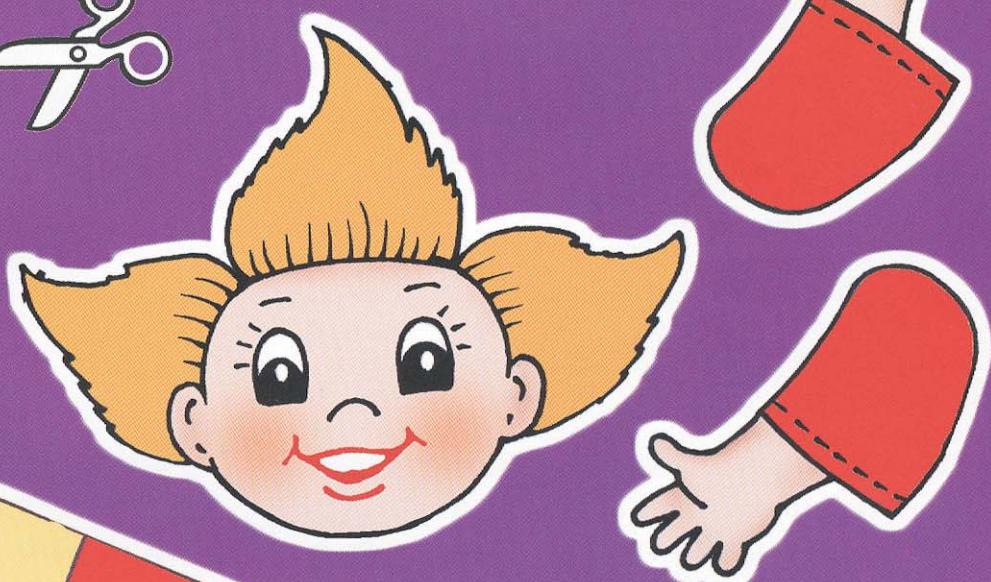
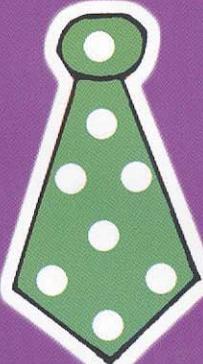
— Добре, — відповів Знайко. — Вибирай собі книжку і читай.

Незнайко почав читати. Ледве здолав десяток слів і сказав:

— Знайко, щось мені їсти схотілося. Можна збігати до Пончика за пампушками?

— Можна, тільки швидко, — сказав Знайко. За кілька хвилин Незнайко повернувся. Але, прочитавши на цей

**Зроби
іграшку!**

Прізвище, ім'я.....

Дата народження.....

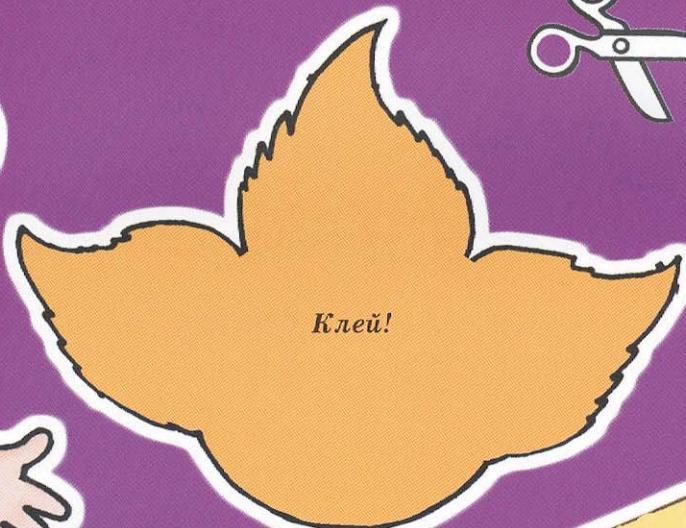
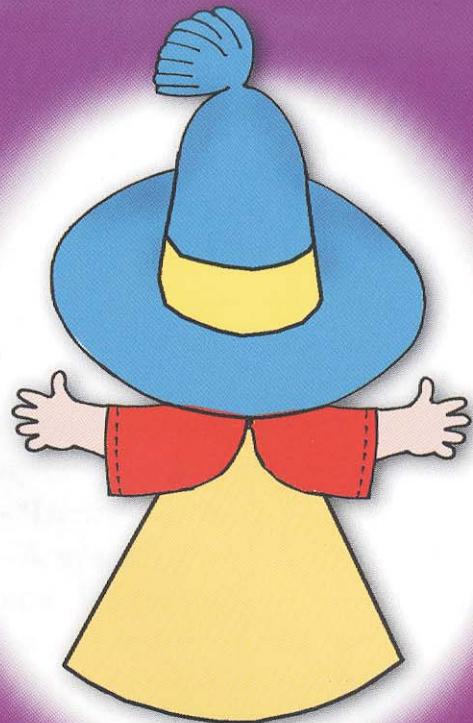
5 журналів-розфарбовок
за номерами:.....

Книжка казок.....

Книжка для родини.....

ПОДАРУНОК

Зроби
іграшку!

Мені сподобалося
у "Яблуньці" № 3

стор.

.....

Найкраще фото у № 3

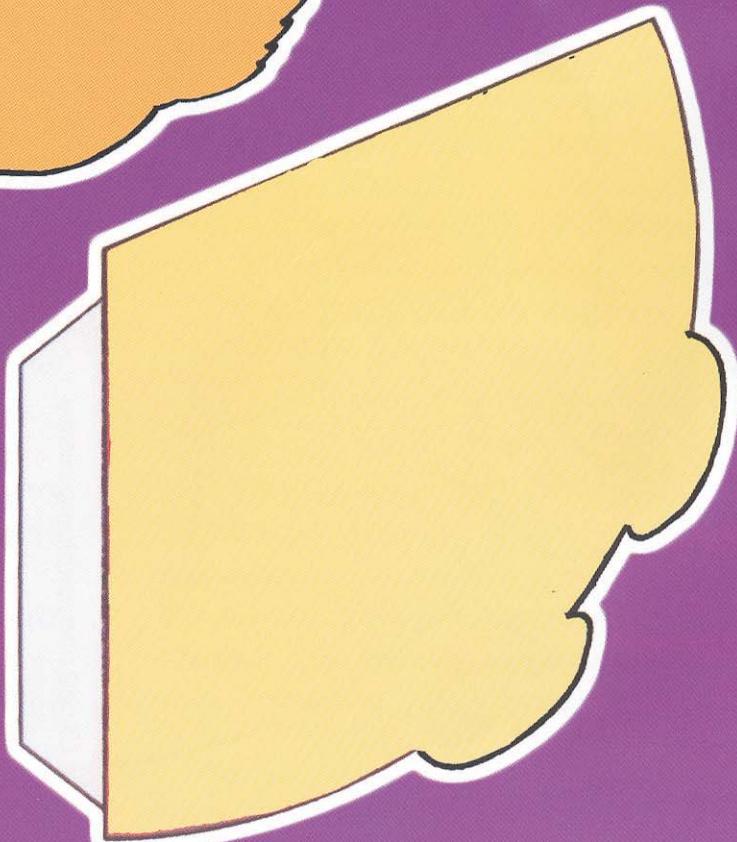
Дівчинка.....

.....

Хлопець.....

.....

ОБЕРИ ПОДАРУНОК!

раз ще менше слів, він поскаржився:

— Щось у мене живіт болить, ма-
бути я пампушок переїв. Можна мені
відпочити?

— Ні, — обурився Знайко. Він зро-
зумів, що його учень хитрує. — Чи-
тай, Незнайко, далі!

— Ого! Це поганий спосіб, — про-
бурчав Незнайко і, зціпивши зуби від
злості, прочитав ще з десяток слів.

— Знайко! У мене вже очі болять.
Перетрудився, погано літери бачу.

Тут вже Знайко не витримав:

— Все ж таки ти дуже ледачий! Не
хочеш — не вчись. Йди звідси!

— Ледачий, ледачий. Просто спосіб
навчання у тебе ненауковий, —
відповів Незнайко. — Дай мені кра-
ще абетку: я сам навчуся.

З книжкою в руках він вийшов на
подвір`я. Там не було нікого, окрім
Бульки, що сиділа у будці.

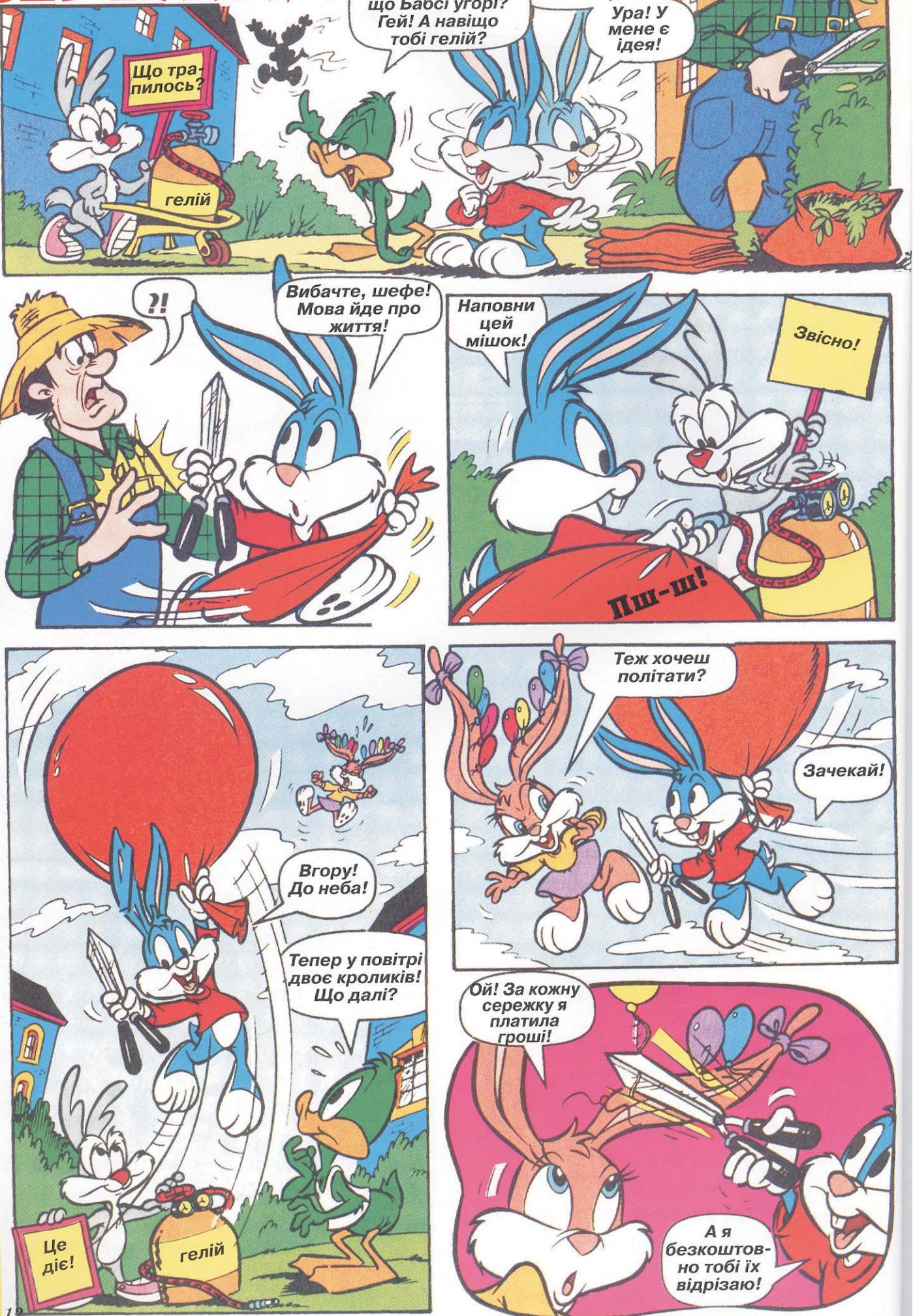
— Слухай, Булько! Ніхто не хоче
зі мною займатися читанням, а одно-
му мені нудно. Давай разом вчитися?

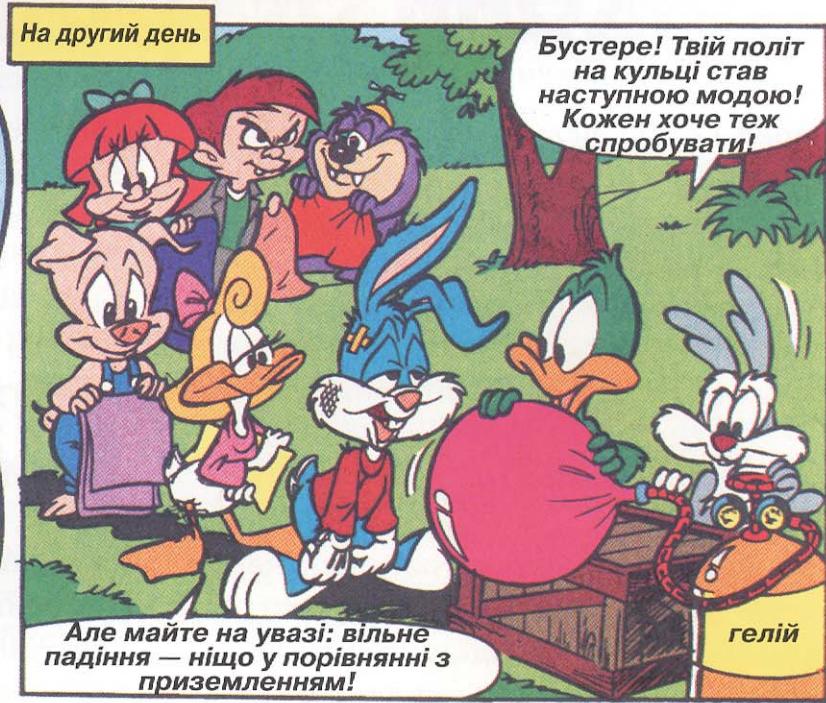
— Гав! — згодилася Булька.

— От і добре, — зрадів Незнайко і
заліз у собачу будку.

Переклад
Тамари Колодницької

СЕРЕЖКИ

Вікторина
"Дивосвіт"

Чи існують на
Землі велетенські
дракони, які
полюють на
оленів і кабанів?

Дракони острова Комодо

Серед 17 500 островів, на яких розташована Індонезія, є невеликий острів Комодо. Назва його відома всім географам і зоологам Землі.

Тут живуть рідкісні загадкові тварини — нащадки хижих ящерів, які вимерли ще 160 мільйонів років тому, гігантські варани. Дізналися про них близько 100 років тому.

У 1910 році літак голландського пілота Хендрика Ван Боссе зазнав аварії. Пілот, який залишився живим, знайшов притулок на безлюдному острові, який не був позначений на картах.

Мальовничі гори та ущелини, зарості бамбуку та чагарників, гаї кокосових пальм, чисті джерела, — той острівець здавався райським куточком. Але те, що Хендрік незабаром побачив, видалося страшним сном.

На острові жили чудовиська, що наче виринули з глибини тисячоліть.

Могутні хижаки з величезними зубами, кігтястими лапами, завдовжки до 4 м, вагою до 200 кг з довгими сильними хвостами та вогненно-червоними язиками, схожими на цівку полум'я.

Майже рік одинаку-робінзону довелося прожити на острові з такими жахливими сусідами. Хендрік мав вогнепальну зброю. Він ловив рибу, збирав плоди — тобто не голодував, але звикнути до "товариства" чудовиськ не зміг.

Самотужки він змайстрував плот і вирушив у плавання. 57 днів мандрував він океаном, доки ледь живий, висناжений дістався до острова Тімор, до людських поселень.

Довгий час вчені не вірили розповідям Ван Боссе, але згодом на загадковий острів прибули науковці і людство дізналося про гігантських варанів, яких назвали "драконами" острова Комодо.

Живуть варани в глибоких норах та розщелинах між камінням, а молодь — у дуплах дерев. Полюють на кабанів, оленів, буйволів і навіть крокодилів. Тварини ці масивні, але швидкі та рухливі, вони непогано плавають.

Довгим важким хвостом вони завдають жертві смертельного удару. Щелепи комодського дракона — страшна зброя: 26 величезних зубів гострих, мов зубці пилки. Дослідники бачили,

як чотири варани вмить впорали оленя з рогами та копитами. Вони заковтують величезні шматки м'яса. Хижак може проковтнути цілу голову дорослого кабана. Після бенкету чудовисько кілька годин відлежується, а потім знову вирушає на полювання.

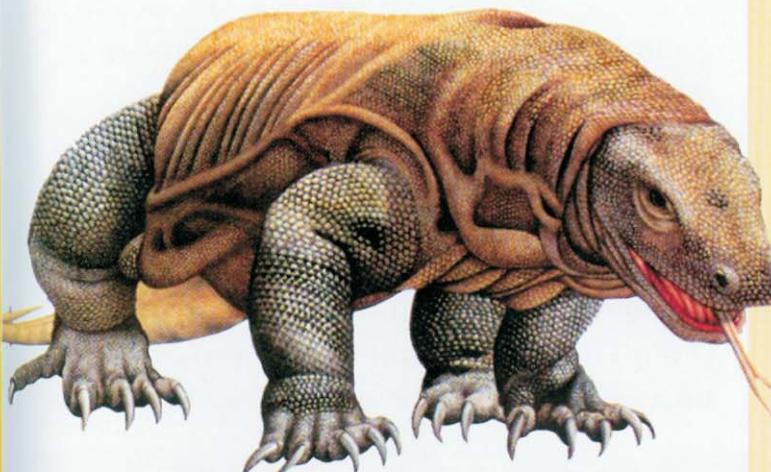
Цікаво, що гіантські ящери вилуплюються з яєць, трохи більших за гусечі. В кладці буває до 25 шкірястих, як у змії, яєць. Дитинчата дракона з'являються на світ через 8,5 місяців і цілком самостійні. Ростуть вони дуже швидко і вже у 4—5-річному віці це "малятко" ударом хвоста може вбити кабана чи оленя. Живуть вони 50 років.

Варани мають слабкий зір і слух, але відмінний нюх. Ящер може вистежити жертву по сліду, залишенному кілька годин тому. Укуси драконів отруйні: вони паралізують жертву.

Дракони Комodo — диво природи, надзвичайні тварини, що збереглися до наших днів. На Землі їх залишилося дуже мало. Живуть вони ще на деяких невеликих островах Індонезії. Всі варани взяті на облік і суворо охороняються законом.

У 1980 році для захисту варанів від вимирання на острові Комодо створено національний парк. Щомісяця близько 1000 туристів відвідують його, щоб у супроводі гідів-експкурсоводів побачити легендарних драконів.

Розповіла Тамара Колодницька

Колібрі

Колібрі — найменші та найкрасивіші у світі птахи, живуть в Америці. За надзвичайну красу їх називають "літаючими квітами", перлинами серед пернатих. Відомо 300 видів цих птахів.

Найбільша з них завбільшки з ластівку. Найменша — колібрі-джміль трохи більша від цієї комахи. Пташка-крихітка разом із гніздечком легко вміститься у чайній ложці. Яєчка її завбільшки з горошину.

Колібрі мостять гніздечка на деревах і закріплюють їх павутинням. Тут з'являються на світ двоє пташенят. Харчуються пташки дрібною комашнею та квітковим нектаром. Пташка з'їдає за день втричі більше, ніж важить сама.

Колібрі чудово літають. Вони можуть не лише "зависати" в повітрі, але й літати хвостом наперед. Долаючи морську затоку крихітні колібрі пролітають до 800 км. Швидкість їхнього польоту від 50 до 100 км на годину.

Ці маленькі пташечки дуже відважні. Вони самовіддано боронять свої гніздечка від ворогів. Сміливо кидаючись на нападників колібрі гострим тонким дзьобиком вцілюють їм в око і скидають на землю навіть деревних змій. У парках Бразилії та інших країнах Америки влаштовують годівнички для колібрі. Кмітливі пташечки тут ласують цукровим сиропом і медовою водою, а відвідувачі милуються цими дивовижними "літаючими квітами".

Вікторина "Дивосвіт"

Одного чудового літнього дня богиня рослин Флора влаштувала великий Квітковий бал. На свято до палацу богині були запрошені всі мешканці царства рослин.

У розкішній, святково прикрашенній банкетній залі сяяли тисячі свічок, лунала чарівна музика, вигравали кришталеві фонтани.

Королевою балу Флора обрала царицю квітів Троянду. Прекрасна богиня Флора сиділа на золотому троні, а поруч ней стояла горда красуня Троянда.

Всі квіти урочисто наблизилися до трону, вклонялися богині та Трояндині і розповідали про себе. Квіти розгортали свої ніжні барвисті пелюстки та смарагдове листя. Деякі з них прикрасили себе росяними краплинками, які виблискували немов діаманти. Багато квітів мали чудові тонкі пахощі, і дуже пиша-

“Цариця ночі” або
“місячна квітка”.
Який кактус і чому
одержав таку назву?

Цариця ночі

“Цариця ночі”, “Нічна зірка”, “Нічна красуня”,
“Місячна свічка”.

Такі поетичні назви
одержало диво природи,
змієподібний кактус
Селеніцереус велико-
квітковий. Назва рослини
вказує на час її квітування.

Селена — міфічна богиня Місяця, а
цереус — свічка. Цей екзотичний
кактус росте в тропічній Америці.

Довгі ребристі, колючі стебла, зви-
ваючись мов змії, збираються на
скелі, обплітають гілля дерев, досяга-
ючи 100 м завдовжки.

Раз на рік Селеніцереус розквітає.
О 9—10 годині вечора химерні, схожі
на святкові свічки бутони розкрива-

лися цим. Кожна квітка хотіла аби її вважали найпривабливішою і всі присікливо оглядали одну одну.

Раптом струнка красуня Лілея помітила у куточку зали якусь чудернацьку рослину. Її тонке підсохле галуззя закручувалося ніби зміїне кубло. Замість квітів на колючих пагонах стирчали довгі, схожі на свічки відростки. Дивна незнайомка сором'язливо ховалась у затінку.

— Ти хто така?... — обурено вигукнула Лілея. — Як посміла ти, потво-ро, з'явитися серед вельможного то-вариства найпрекрасніших квітів?

— Бридка, суха, покрученна! — залу-нало відразу навколо. — Де твої чудові квіти? Де твоє розкішне листя? А може у тебе дивні пахощі? — Сміялися квіти, гойдаючи своїми прегарними голівками.

— Забирайся геть! Потворо! Потво-ро! — лунало з усіх кінців зали.

— Не ображайте її! — гнівно вигукнула богиня Флора. Всі ви — мої створіння, всі ви милі моєму серцю. Кожна з вас прекрасна по-своєму: і розкішна Троянда і скромна Ромашка і крихітна лісова Фіалка.

Ця гостя — особлива! Прийде час і ви дізнаєтесь, хто це! — сказала боги-ня і загадково посміхнулася.

ються. Квітки розгортаються, спов-нюючи повітря ніжними пахощами ванілі. Квітка “цариці ночі” найбіль-ша серед усіх видів кактусів, її вва-жають однією з найкрасивіших квітів Землі.

Вона складається з 75 тонких золо-тавих пелюстків завдовжки 18 см і 600 ніжних тичинок. Сліпучо-біла квітка завбільшки з блюдо діаметром 35 см. О 2—3 годині ночі ніжні пелю-стки починають згортатися і до 5 го-

У весь день у палаці Флори тривали веселощі, танці та розваги. Надвечір квіти втомилися і принишкли.

Веселі барвисті Айстри похилили свої голівки, у розкішної Хризантеми зів'яло листячко, а бундючна Півонія так надувалася, розгортуючи свої пе-люстки, що вони всі облетіли!... Вона стояла у куточку, прикриваючи лис-тям голу зелену маківку. Навіть гор-да цариця Троянда трохи зів'яла.

А ж раптом залою пролунало:

— Погляньте! Що це? Хто це? Це просто диво! Яка казкова краса!

Загадкова покрученна рослина ожи-вала просто на очах. Її відростки-свічки розкрилися, перетворившись на дивовижні квіти. Немов величезні білосніжні зірки, що впали з неба, ся-яли ці пишні квіти, сповнюючи повітря чудовими пахощами.

— Прошу привітати! На нашому святі високоповажна гостя — Нічна красуня, Цариця ночі! — урочисто виголосила богиня Флора.

— Дивовижно! Надзвичайно! Яка неповторна краса! Дійсно цариця, найкраща серед кращих! — захопле-но загукали рослини і закружляли у веселому Квітковому вальсі. А Цари-ця Ночі зайняла почесне місце біля трону богині Флори.

дини ранку від нічного дива лишаєть-ся зів'яла квітка і казкові спогади.

Згодом на кактусі з'являються яй-цеподібні плоди завдовжки 8 см. Яск-раво-червоні, вкриті бурими ворсин-ками та шипами плоди мешканці Ямайки та інших тропічних країн здавна вживають як ласощі.

Селеніцереус — лікарська рослина. Екстракт з його квітів відомий у медицині як “золоті краплі”, широко застосовуються в усьому світі.

Веселим і сміливим!

Бал квітів

Любі діти! Ви щойно дізналися про квітковий бал у богині рослин Флори. У цьому сканворді скривлені назви знайомих вам квітів, які брали участь у святі.

Знайдіть їх! Розподіліть квіти по групах: весняні квіти, літні квіти, осінні квіти.

Вікторина "Дивосвіт"

Любі хлопчики й дівчата! Запрошуємо вас до участі у вікторині “Дивосвіт”. Спробуйте відповісти на такі запитання:

1. З насінинки завбільшки з макове зернятко виростає найбільша у світі квітка. Як називається ця квітка? Де вона росте?
 2. "Риби-вовки, пірати" — так кажуть про невеликих рибок, яких бояться навіть крокодили. Що це за рибки? Де вони живуть?
 3. Чим цікава комашка, що "прилетіла" на цю сторінку? Чи корисна вона?

На конкурс приймаються як особисті, так і колективні роботи.

Переможці вікторини будуть на-
городжені призами. Відповіді на
вікторину “Дивосвіт” ви прочи-
таєте у “Яблуньці” № 4 цього року.

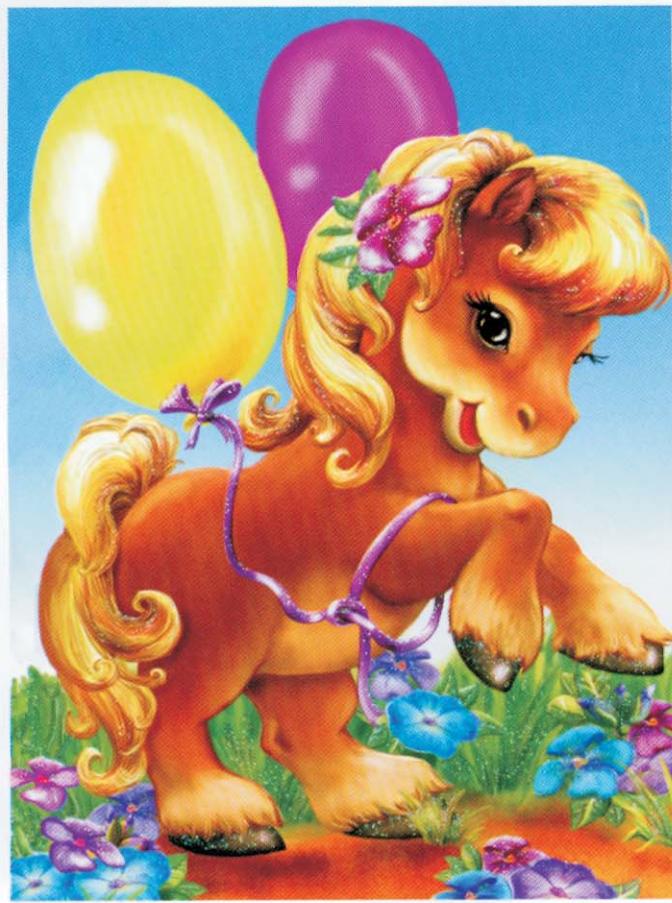
	К	О	Н	В	А	Л	
Л	Т	Ю	Л	Ь	П	И	Н
І	М	А	К	Н	А	Я	А
Л	Р	О	М	А	Ш	К	Р
Е	Р	И	З	А	Н	А	Ц
Я	Х	А	М	Е	Т	С	И
	А	Й	С	Т	Р	А	

*Кращі серед краших!
Найбільш повні і змістовні
відповіді на вікторину
“Дивосвіт” надіслали:*

- **Читачі сільської бібліотеки,**
с. Дунаець, Глухівський р-н
Сумської обл.
 - **Грецька Ірина,**
с. Черниш, Чернігівський р-н
Чернігівської обл.
 - **Лук'яниця Василь,**
с. Геронимівка, Черкаський
р-н Черкаської обл.
 - **Колеснікова Дарія,**
м. Вільнянськ Запорізької обл.

Переможцям надіслано призи.

*Mitkarena: rohearia, mionpanah, hap-
uuc — eechnih keliinu; war, niine, po-
matka — niumi keliinu; aumpa, xpu-
saahmea — ochnih keliinu.*

Знайдіть 10 розбіжностей між цими малюнками

День народження • Birthday [ˈbə:θdeɪ]

лоша
foal
[foul]

повітряна кулька
ballon
[bəˈlu:n]

стрічка
ribbon
[ˈrɪbən]

Любі діти! Спробуйте скласти невеличке оповідання і розповісти його англійською мовою.

пиріг
tart
[ta:t]

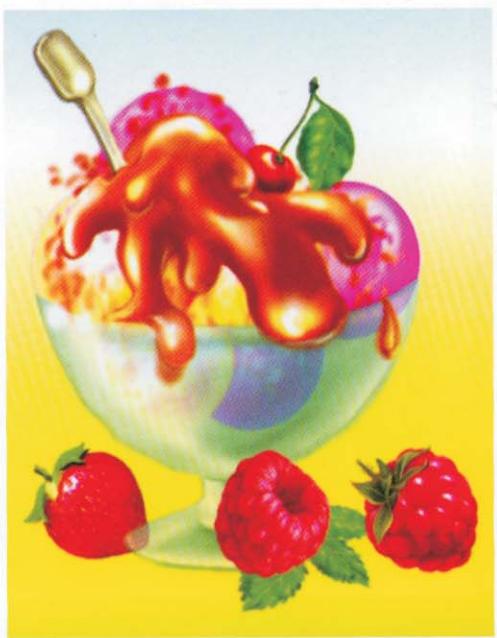
морозиво
ice-cream
[ˈaɪsˈkri:m]

ягода
berry
[ˈbərɪ]

вишня
cherry
[ˈtʃərɪ]

суніця
strawberry
[ˈstrə:bərɪ]

малина
raspberry
[ˈrə:zbərɪ]

свято
holiday
[ˈhələdɪ]

привітання
congratulation
[kənˈgrætjuˌleɪʃn]

радість
joy
[dʒɔɪ]

квітка
flower
[ˈflauə]

усмішка
smile
[smail]

джем
jam
[dʒæm]

подарунок
gift
[gɪft]

Знайдіть 10 розбіжностей між цими малюнками

Спіймай ящірку!

Вона тоненька і гнучка,
Вона маленька і прудка.
У руки візьмеш — утікає,
Хвоста на згадку залишає.
Хто хвоста свого лишає,
Як від ворога тікає?

Ящірки — дуже симпатичні створіння. Вони вигріваються на камінцях. Коли прохолодно — ящірки уповільнюють свої рухи і дрімають, а коли тепло — бігають дуже швидко.

Чи пробував ти колись упіймати ящірку? Вона не тільки швидка, наче блискавка, але й уміє добре рятуватися від нападників. Якщо ти спробуєш ухопити ящірку за хвіст, той сам відірветься від тіла і залишиться у тебе в руках. Але це її не засмучує. Незабаром у ящірки відросте новий хвіст. От і спробуй упіймати ящірку!

Знайдіть 10 метеликів на цих сторінках

Маленькі, гарненькі,
Намистинки кругленькі.
На дереві достигають,
Смаку набирають.
Чим червоніші —
Тим вони смачніші!

Найсмачніші ягоди

Над ставком росло черешневе дерево. Його віти аж згиналися під вагою стиглих ягід. Михайлік та Марічка дуже любили солодкі черешні і залюбки збирали їх у свій кошик.

— Подивись, які гарні сережки можна зробити з червоних черешень! — засміялася Марічка.

Коли діти принесли додому повний кошик ягід, мама вирішила зварити з них смачне варення.

— Ми ще назбираємо черешень, але треба поспішати, — сказав Михайлік. — Бо для пташок ці ягоди ще смачніші ласощі, ніж для нас!

Барвиста вишиванка

«Яблунька»
пізнавально-ігровий
журнал для дітей

№ 3, травень-червень 2009 р.

Журнал зареєстровано
КВ 2151 від 16.08.96.

Засновники:

Т.П. Колодницька, Т.М. Донцова

Висновок Держ. сан.-епідем. експертизи
№ 05.05/4564. Від 25. 04. 2008 р.

Генеральний директор М.Халимоненко
Головний редактор і художник
Тамара Колодницька
Дизайн, верстка – Ніна Грехова
Поліграфія – Григорій Биконя
Маркетинг – Тетяна Лазебник
Підписано до друку 9. 06. 2009 р.

Видавець, друк – КП «Редакція журналу
«Дім, сад, город»».
Тираж 17 000. Ціна договірна.
© КП «Дім, сад, город»».

Рукописи не рецензуються і не
повертуються. Листування з читачами –
тільки на сторінках журналу.

Адреса редакції:

Журнал «Яблунька». Вул. Академіка Зabolотного, 19
м. Київ, МСП-680, 03680. Тел. 8-0964-02-0964, (044) 223-22-58.

100 подарунків для наших читачів!

Подарунки
для тебе!

Вибери подарунки для себе і для родини!

- 20 подарунків** — книжка казок від журналу "Яблунька" або ігровий комплект + 5 журналів-розфарбовок + книжка або добірка з 3-х журналів для вашої родини.
- 30 подарунків** — 5 журналів-розфарбовок "Чарівна казка" + книжка або добірка з 3-х журналів для вашої родини.
- 50 подарунків** — ігрові книжечки від "Яблуньки".

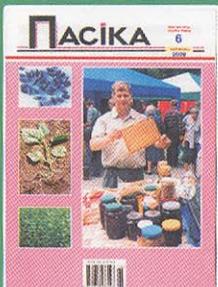
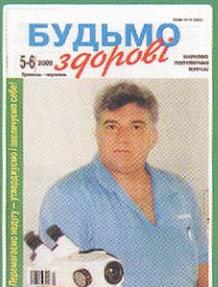
7,85

Умови отримання подарунків прочитай у журналі!

Прізвища призерів будуть опубліковані у журналі "Яблунька" №4, 2009 р. Подарунки надсилаються на домашні адреси передплатників за рахунок редакції.

Подарунки
родині!

Казка-загадка

Жили колись у дрімучому великому лісі троє поросятків. Братики були дуже схожі між собою і звали їх майже однаково. Вони втекли від свого господаря. У веселощах і розвагах промайнуло літо.

— Надходить осінь. Давайте будувати дім, а то замерзнемо, — сказав поросяткам старший брат. Але молодшим братикам-поросяткам подобалося лише гратися. Вони нічого не хотіли робити.

Коли похолоднішало і розпочалися дощі, безтурботні поросятка занепокоїлись. Вони вирішили теж збудувати собі домівки.

Одне поросятко швиденько склало собі хатку з соломи, а друге — з хмизу. Разом жити вони не хотіли, бо часом сварилися. А старший брат будував цегляний будиночок. Він щодня працював і казав братикам: — Будиночок для поросяти має бути міцним, мов фортеця.

Та молодші братики реготали та насміхалися з нього.

Аж раптом за деревами вони побачили величезного страшного вовка. Він вистрибнув із-за кущів і кинувся до поросят. Перелякані поросятка побігли до своїх домівок.

Перше поросятко ускочило до солом'яної хатки і сховалося.

— Ану, відчиняй! — закричав Вовк та як дмухнув — хатка й розвалилася. Солома розлетілася за вітром.

Поросятко щодуху помчало до братика, що мав хатку із хмизу. Вони міцно замкнули двері і зачайлися. Та вовк обхопив хатинку величезними лапами і струснув її!... Від хатки лишилася лише купа хмизу.

Бідні поросятка ледве добігли до цегляного будиночка старшого братика. Він швидко зачинив двері на міцний засув і сказав:

— Не бійтесь! Цей будинок не зламати!

Вовк зрозумів, що цей будиночок не зруйнувати.

Тоді він подерся на дах, щоб пролізти до будиночка через димар. А коли вовк вліз у димар, старше поросяtko зняло кришку з великого казана, що стояв на вогні. І страшний вовк звалився в окріп!...

Вовк заверещав від болю, видряпався на дах і втік у ліс. Більше до поросяток він не наблизявся. А братики-поросятка стали жити разом у міцному цегляному будиночку.

Відгадай! Як називається ця казка і як звати братиків-поросяток?